

[Hauustrup Clemmensen.]

for et øjeblik siden gav udtryk for, at der ikke ved disse forslag gribes ind i dispositioner, som landets borgere i god tro har truffet og tilrettelagt deres økonomi ud fra; det ville ikke være rimeligt og forsvarligt. Derfor omfatter forslagene vedrørende enfamiliehusene også kun nyopførte og nyanskaffede enfamiliehusene.

Vi understreger i forbindelse med den standende og gennem mange år stående diskussion vedrørende behandlingen af lejere i etageejendomme og enfamiliehusene indehavere, at der dér tages de nødvendige afbalancerende hensyn. Det kan naturligvis ikke være rimeligt og naturligt, at en enkelt af disse to grupper enten bliver favoriseret på den anden gruppes bekostning eller stillet vanskeligt. I denne forbindelse erindrer jeg om, at der for lejere i etageejendommene er gennemført en boligsikringsordning, mens dette ikke gælder for enfamiliehusenes beboere. I det hele taget må man vel understrege, at hele ideen med at kræve indkomstskat af besiddelse af et enfamiliehus, mens man f. eks. ikke kræver indkomstbeskatning af besiddelse af kostbare møbler, malerier, antikviteter o. lign., i sig selv virker noget specielt, for at sige det med en parlamentarisk sprogbrug. Men når en sådan ordning nu engang eksisterer, finder vi det rimeligt og kan tiltræde, at man fremover fastsætter lejeværdien til 4 pct. af den seneste ejendomsvurdering af nyanskaffede og nyopførte huse.

Ejerlejlighederne har vi fra konservativ side overordentlig stor sympati for, nota bene hvis disse ejerlejligheder er af tilstrækkelig høj kvalitet. Vi har, som det også tidligere har været drøftet i denne høje forsamling, fundet mange eksempler på aldeles urimelige og uforsvarlige ejerlejlighedstyper, og derfor var det kun godt, at der på dette område blev skredet ind. Vi kan her tiltræde forslaget om, at lejeværdien beregnes som 5 pct. af den seneste vurdering, og at der samtidig sker ophævelse af standardfradraget for vedligeholdelse. Men jeg synes, der er god grund til at understrege, som ministeren også har gjort det i sin fremsættelse, at der derved kan komme overgangsproblemer på en række områder, som vi naturligvis må se på under udvalgsarbejdet.

Det næste lovforslag, jeg skulle udtale mig om, vedrører boligsparekontrakter. Det er fra konservativ side gang på gang fremhævet, at opsparingen må være et fundamentalt led i den samlede økonomiske politik, når der er manglende balance. Jeg er, hvis det ikke gør hr. Grünbaum utryk, enig med ham i, at man ikke skal udpege et enkelt område, det være sig boligbyggeriet eller andet, og sige: her er årsagen til, at der er manglende balance i dansk økonomi. Naturligvis ikke, det ville ikke være sagligt og rimeligt. Men det er lige så ubestrideligt, at der er en sådan manglende balance, og da vel ingen har evner og kræfter til at forestille sig, at forbruget skal nedskæres væsentligt, og heller ikke ønsker det, lige så lidt som man gør sig forestillinger om, at investeringerne skal gå ned, må man være enig om, at opsparingen bør forøges. Jeg forstår, at også det største oppositionsparti i princippet er enig i denne betragtning og gerne ser opsparingen forøget.

Vi har vel et ganske klart udtryk for, at opsparingen er for lille i forhold til kravene til investeringskapital og i forhold til forbruget netop i den høje rente og den meget stramme likviditet, som alle dele af det danske samfund lider under i denne tid. Derfor er der behov for at overveje, hvordan man kan forøge opsparingen. Jeg er naturligvis enig i, at det ikke blot må være en overflytning fra én konto til en anden, men i princippet en nyopsparing, vi forsøger at skabe incitamenter for. Disse incitamenter er det efter vort skøn nødvendigt at skabe, fordi mange hidtidige incitamenter ikke længere eksisterer, eller i hvert fald ikke virker med samme kraft. Opsparing til alderdom, til social tryghed, til børns uddannelse har ikke længere den samme vægt i det moderne velstandssamfund, som den havde tidligere, og samtidig ved vi, at inflationen gør opsparing mindre tiltrækkende, end den ellers ville være.

Når der derfor er behov for yderligere investeringskapital, må det altså være nødvendigt at forsøge at skabe en yderligere opsparing for at skabe balance på disse områder. Jeg er ganske enig i, at sådanne ordninger ikke må have social slagside, men jeg vil gerne understrege, at det får en uhyggelig social slagside, hvis der ikke er investeringskapital nok til at skabe nye